

Sư huynh nói

Chương 9 : Chương 9

Chương 9: Người có thích Nam Đường muội muội không?

Phải nói rằng tên kế nhiệm Thiên cơ đạo nhân tay trái gà không chặt hơn nữa còn mù đường kia đúng là có một chút năng lực.

Qua hai tháng đi đường, đến khi đứng ở trung tâm trận pháp khổng lồ của núi Bắc Mang, Nam Đường đột nhiên nói nàng cảm nhận được hơi thở của thế giới kia.

Từ trước đến nay trực giác của nàng rất nhạy bén, đương nhiên Trần Vũ Phi cũng không nghi ngờ rằng có phải là nàng đã cảm nhận sai rồi hay không. Trung tâm trận pháp có dựng một tấm bia đá trơn cao bằng một người, hắn đặt tay lên theo lời chỉ dẫn của Thiên cơ đạo nhân, sau đó nhìn về phía bên kia.

"Tiếp theo phải làm như thế nào?"

"Tiếp theo... Ừm, người chờ một chút." Thiên cơ đạo nhân với vẻ bề ngoài không đáng tin kia vừa nói vừa bỏ bao quần áo của mình xuống, đúng lúc Trần Vũ Phi nhìn thấy bên trong có vài cuốn sách cổ, còn có vài thứ đồ vật phức tạp giống như la bàn, giống như lời hắn ta nói, đó là đồ dùng để kiểm ăn của hắn ta.

Đạo sĩ trẻ lục lọi rồi lấy một cuốn sách cổ đã bị cong mép từ bên trong ra, lật hai trang sau đó đọc lầm bầm: "Tiếp theo người hãy chuyển nguyên lực vào trong tấm bia đá, đến khi trận pháp hoàn toàn mở ra."

Hắn đọc xong, đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của Trần Vũ Phi, hắn khó xử gãi đầu giải thích: "Đây là pháp thuật vừa mới học được, vẫn chưa thuần thục..."

Trần Vũ Phi chẳng muốn nghe hắn ta giải thích, hắn nhắm hai mắt lại, liên tục truyền nguyên lực toàn thân từ lòng bàn tay vào trong tấm bia đá.

Lúc này, tấm bia đá trông như không có gì khác lạ kia lại giống như một con ác thú đói khát, ra sức hấp thụ nguyên lực trong người Trần Vũ Phi. Không bao lâu sau, Trần Vũ Phi bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, cơ thể giống như cạn kiệt sức lực dần dần chùng xuống. Sắc mặt của hắn nhợt nhạt, giọt mồ hôi lớn như hạt đậu chảy trên trán rồi rơi xuống đất kêu lên một tiếng 'tách'.

Thiên cơ đạo nhân lúng ta lúng túng bổ sung thêm: "Ta đột nhiên nhớ ra, trận pháp này bao phủ ba trăm dặm quanh núi Bắc Mang, chỉ dựa vào một người thì có lẽ là không đủ..."

Hắn còn chưa nói hết thì đã bị Nam Đường giận dữ ngắt lời.

"Tại sao ngươi không nói sớm!"

Nàng giơ tay muốn kéo Trần Vũ Phi ra, nhưng bị Thiên cơ đạo nhân túm chặt cánh tay.

"Hiện giờ không thể đụng vào hắn, nếu không hắn sẽ bị phản phệ."

"Vậy phải làm thế nào?"

Thiên cơ đạo nhân trở nên nghiêm túc: "Đợi."

Nam Đường cắn chặt răng, túm cổ áo hắn, uy hiếp: "Nếu như Trần Vũ Phi có chuyện gì, ta sẽ đánh ngươi."

Lời nói không có tính uy hiếp, đổi lại là những người khác thì có thể sẽ không để tâm, nhưng nó lại hù dọa được Thiên cơ đạo nhân nhất gan.

Trần Vũ Phi nghe hai người nói chuyện, hắn thầm nghĩ rằng Nam Đường lại có lúc bảo vệ hắn như vậy, mà không phải là nhắc tới sư huynh của nàng, hắn cảm thấy có chút đặc biệt.

Hắn muốn cười nhưng cười không nổi, đầu óc hắn mờ mịt, cảnh tượng trước mắt từ một biển thành hai, rồi dần dần từ hai biển thành bốn. Thân thể mệt mỏi càng lúc càng nặng nề, cuối cùng trước lúc mắt hắn sắp tối sầm rồi ngất đi, trời đất đột nhiên như bị người xé rách một

miếng, có một bàn tay nhẵn mịn như ngọc, xương ngón tay rõ ràng từng khớp thò ra từ trong khe hở.

Áp lực trên người Trần Vũ Phi đột nhiên dừng lại, ngay sau đó nguyên lực mãnh liệt từ tấm bia đá quay trở lại cơ thể của hắn. Trần Vũ Phi đỡ tấm bia đá cho nó đứng vững, còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra thì bên tai đột nhiên vang lên tiếng gọi vui mừng của Nam Đường.

"Su huynh!"

Hắn theo tiếng nói nhìn lại, Nam Đường mặc bộ quần áo trắng bồ nhào vào trong lòng một nam nhân áo trắng giống như là chim én non trở về tổ.

Nam nhân kia bình tĩnh lắng nghe Nam Đường líu ríu nói hết những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng khóe môi hơi cong lên một độ cong rất nhỏ, biểu hiện rất dịu dàng. Khe hở phía sau người hắn ta còn chưa khép lại, bên trong tối như mực trông có chút quỷ dị.

Trần Vũ Phi muốn nói gì đó, môi mấp máy nhưng cuối cùng vẫn giữ im lặng.

Su huynh của Nam Đường giống như đột nhiên phát hiện ra sự tồn tại của hắn và Thiên cơ đạo nhân, bèn dắt Nam Đường đi tới: "Tại hạ Thu Bạch Hàn, đa tạ đã chăm sóc sư muội ta nhiều ngày qua, Thu mỗi vô cùng cảm kích."

Hắn ta không nói rõ là mình đang nói với người nào, nhưng Trần Vũ Phi biết lời nói này là nói với hắn. Vốn dĩ hắn còn muốn nói khách khí đôi câu, nhưng vừa mới mở miệng thì phát hiện cổ họng của mình khản đặc, nên nói đơn giản: "Không có gì phiền hà cả, phận chủ nhà tận tình tiếp khách mà thôi."

Thu Bạch Hàn nói: "Ta vốn đang mở trận pháp ở một thế giới khác, muốn cưỡng chế kết nối hai thế giới, không ngờ đúng lúc huynh cũng đang mở trận pháp ở thế giới này, hai người cùng tác động nên mới làm cho ta có thể xuất hiện ở đây."

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Lỡ hồng thời gian không thể giữ được lâu, máu của Nam Đường có chút đặc biệt, trước khi chưa hoàn toàn trưởng thành thì phải đợi ở thế giới bên kia của bọn ta, nếu không cả ngày sẽ thích ngủ, cho nên ta phải mang muội muội trở về."

Trần Vũ Phi cảm thấy rất kỳ lạ, người tự nhiên giải thích những chuyện này với ta làm chi, hắn hao phí sức lực lớn như vậy, chẳng phải mục đích là giúp Nam Đường trở về sao. Bây giờ mục đích đã đạt được, tiền được phiến toái đi, hắn vui mừng còn không kịp.

Trần Vũ Phi bèn gật đầu đáp lại: "Lên đường bình an."

Hắn nghĩ một lát rồi bổ sung thêm một câu: "Bảo trọng." Nhưng câu này là nói với Nam Đường.

Thu Bạch Hàn khẽ gật đầu, kéo Nam Đường đi về phía khe hở. Đứng ở trước khe hở, Thu Bạch Hàn đã đi vào trước, Nam Đường dừng bước chân, chậm rãi quay đầu lại.

Trần Vũ Phi nhìn chăm chăm mặt đất, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thiên cơ đạo nhân ở bên cạnh vẫy vẫy cánh tay, hô to: "Nam Đường muội muội, sau này rảnh rồi thì lại tới chơi nhé!"

Nam Đường cười với hắn, quay người lại rồi đi vào khe hở.

Khe hở khép lại rất nhanh, trời đất khôi phục lại như bình thường, giống như vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì.

Truyện được linglink edit và đăng trên Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Thiên cơ đạo nhân giấu hai tay vào trong ống tay áo, đi đến bên cạnh Trần Vũ Phi, vỗ vỗ bờ vai của Trần Vũ Phi rồi nói: "Người đã đi rồi, đừng buồn, tiếp theo người muốn đi đâu?"

Trần Vũ Phi ngẩng đầu nhìn hắn ta: "Ta quay về núi Ngọc Khê."

Thiên cơ đạo nhân hỏi: "Chỗ các người có nhiều cô nương xinh đẹp không?"

Trần Vũ Phi nói: "Không có cô nương nào, tất cả đều là một đám vô lại."

Thiên cơ đạo nhân tiếp tục nói: "À đúng rồi, có một vấn đề mà đạo gia ta quên hỏi."

"Cái gì?"

"Người có thích Nam Đường muội muội không?"

"..."

"Này, người đừng đi!" Thiên cơ đạo nhân chạy hai bước thì bắt kịp Trần Vũ Phi, "Ta thấy hai người các người chưa dứt duyên, say này nhất định còn có cơ hội gặp lại, người..."

"Người còn lải nhải, đêm nay đừng nghĩ đến việc ăn một con gà quay."

"Khốn kiếp, uống công Nam Đường muội muội khen người là người tốt, Trần Vũ Phi người lại dám đe dọa bổn đạo gia!"

"Nửa con cũng không cho."

"... Ta sai rồi."

LINK Truyện:

Sư huynh nói <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/su-huynh-noi-3651825.html>

LINK Chương này:

Chương 9

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/su-huynh-noi-3651825/chuong-9.html>